
HUSZADIK SZÁZADI DOKUMENTUMOK

Z. Tóth Csaba

JEGYZETEK CECIL RHODES *HITVALLÁSÁHOZ* ÉS A *ROUND TABLE CSOPORT* TEVÉKENYSÉGÉHEZ

„Az álmodozók mozgatják a világot. A gyakorlati emberek azzal vannak elfoglalva, ami gyakorlatias, és nem láthatnak túl saját korukon. Az álmodozók és látókok csinálták a civilizációkat. Bár megpróbáltatást jelent az álmok megvalósítása, ez teszi gazdagabbá az életünket. A ma álmából a holnap szokása lesz.” Cecil Rhodes

Rhodes huszonnégy éves fiatalemberként vetette papírra sajátos *Hitvallását* (*Országépítő*, 2002/2). Abban az életkorban, amikor az ember – mint Rudolf Steiner kutatásaiból érthetővé vált – a hét éves életszakaszok során elsőként ébred saját egyediségének, *én-jének* tudatára (a 21-28. életévek között; ma ez valamivel korábban kezdődik).

Érdekes, hogy Rhodes „ébredése” kezdettől összekapcsolódott hazája, Anglia birodalmi terjeszkedésének ideájával, beleébredt ebbe az álomba. Ezt az ideát saját angolszász fajának mindenek fölé helyezéséből fakadó eszmék, érzések táplálták, amikor megfogalmazta: *„Állítom, hogy mi vagyunk a legkifinomultabb faj a világon, és ha a világ minél nagyobb részét lakjuk, ez annál jobb az emberi fajnak”* vagy: *„A vallásban való hit hanyatlóban van, a fajban való hit azonban teret nyer – ez az egyetlen hit maradt. Én hiszek a fajban, hiszek a népemben.”* Ennek ismeretében azt is mondhatjuk, hogy Rhodes mindjárt *én-fejlődése* kezdetén az angolszász néplélek egyik leghívebb képviselőjének, reprezentánsának bizonyul, hiszen ez a felfogás végigkíséri Anglia egész történelmét. Tény, hogy az általános emberiből a legtöbbet az indogermán-kelta eredetű angolszászok hordozzák magukban, sajátos hajlammal a földi viszonyok anyagi, társadalmi megszervezésére, eszközként való használatára, azonban minden spiritualitás, átfogóbb szemlélet iránti fogékonyság nélkül. Ez egyben előrevetíti birodalmi álmaik végét is, hiszen az emberiség csupán átmenetileg (kb. 1400-1900 között) igényelte jogosultan a magasabb szellemiség tapasztalása nélküli világfelfogást, a materializmust, ami nem felel meg a teljes valóságnak, s ami egy teljes valóságot figyelembevevő szempontból évtizedek óta túllent érvényességének hatókörén, ma már valójában illegitim, egészségtelen jelenségnek számít. A nyugati emberiség jelen korszakában ugyanis (körülbelül az 1870-es évektől) elindult egy benső ébredési folyamat, amely még nem tudott a maga valódi formájában, csak áttételesen a felszínre törni, de amely az elkövetkező évszázadokban meghozza számunkra gondolati-lelki életünk szellemi forrásainak észlelési képességét és ezzel a szellemiség létezésének újrafelfedezését a világban és az emberben. Épp ezen felébredés küszöbén fejtették ki legerősebben hatásukat az ellene ható erők a XIX-XX. századi világtörténelemben, és ezen ellenerők az

emberiséget egyfajta kamaszkorban, a magasabb szellemi-morális értékek elleni lázadásban igyekeznek visszatartani.

Rhodes faji öntudatát természetesen nemcsak a birodalmi álom, hanem a gyakorlatiasabb összefüggések is erősítették, a néhány év alatt és nem kevés szerencsével szerzett hatalmas vagyona, melyhez dél-afrikai gyémánt- és aranybányái révén jutott. Tudatában volt annak, hogy pénzzel mindent el lehet érni a világpolitikában, mint írja: *„pénz és támogatások visszatartásával”* el lehetett volna kerülni az orosz-török háborút (1877-ben az oroszok Konstantinápolyig nyomultak előre, amikor az angol flotta megállította őket; ez a háború is közrejátszott abban, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia az 1878-as berlini kongresszuson felhatalmazást kapott Bosznia „békefenntartó” jellegű annektálására, amit később, az I. világháború kirobbantásánál furcsa mód szemére vetettek az antant hatalmak). Rhodes-nak ez a megjegyzése arról árulkodik, hogy hitt benne: pénz és támogatások, valamint megtévesztő propaganda, titkos diplomácia segítségével konfliktusokat, háborúkat lehet kirobbantani, melyek végkimenetelét Anglia a saját hasznára fordíthatja. Rhodes ebben a szellemben szervezte meg titkos társaságát az angolszász faj viláгурalmának megvalósításaért, ezért volt szükség a titkosságra. Ezek a gondolatai jelen voltak már a búr háború hátterében, nemkülönben az I. világháború előkészítésénél, majd kirobbantásánál, amiben a Rhodes-Milner-féle *Kerekasztal Csoport* és amerikai filialiéi döntő szerepet játszottak csakúgy, mint a későbbi trianoni békediktátum által Közép-Európára és főként Magyarországra zúdított tragédia színrevitelében. A XX. század világtörténelmi eseményeit tekintve – egészen az Európai Közösség vagy Unió kialakításáig menően – érthetővé válnak Rhodes alábbi szavai Anglia befolyásának, „eszmei” határainak kiterjesztéséről: *„Nem hagyhatunk fel az erőfeszítéseinkkel, míg civilizációnk és népünk el nem éri a Mediterráneum partjait... Addig sosem állhatsz meg. Ha nem lépsz tovább, az egyetlen a meghátrálással.”* Ez a lényegében antiszociális gondolat, mely szerint „ha nem terjeszkedünk, visszahanyatlunk”, megjelenik azután az amerikanizmusban, amely átvette az angol missziót: *„Az egész világnak az amerikai rendszert kellene elfogadnia. Mert az amerikai rendszer csak akkor maradhat életben, ha az egész világ rendszerévé válik.”* – mondotta Truman elnök a NATO megalakulásakor. Rudolf Steiner rávilágít az 1917-ben már jól látszó világpolitikai helyzet kezdeményeire: *„A Közép-Európában megtalálendő irányvonalak alapuljanak annak belátásán, hogy mit akar az antant, mert a legszörnyűbb tévutakra vezet, ha hagyjuk elkápráztatni magunkat attól amitmond... Nyugaton az anglo-amerikanizmus uralmát az emberiség felszabadításának és demokráciá-*

---

nak nevezik. Ennek a ... képtelen morális köntösbe bújtatott, magától értetődő faji egoizmusnak a következményeivel szemben csak Közép-Európa saját, a tények teljes igazságára irányuló beállítottsága lehet hatékony" (Memorandum, 1917. Országépítő, 1996/2). Az I. világháborús antant-hatalmak taktikáját világosan látták a korabeli magyar politikusok is, köztük a Monarchia utolsó külügyminisztere Andrássy Gyula: „Antant-ellenes állásfoglalásunknak tehát csak egy magyarázata lehet, és ez az, hogy az antant hamis lobogókat használ, s más célokért küzd, mint amilyenekről folyton beszél.” (gr. Andrássy Gyula: *A világháború problémái*, 1916.) E hamis lobogók, hamis jelszavak, melyeket elsősorban az anglo-amerikai hatalmak sugalltak, a következők voltak: a népek szabadsága, a kism nemzetek védelme, a politikai egyensúly, a militarizmus elleni harc. „Tisztán látunk ellenségeink motívumába és tudjuk, hogy imperialisztikus politikai célok rejtőznek a hangoztatott szép frázisok mögött.” (Andrássy, uo.) A göggel párosuló kegyes hazudozásról, mint az angol ember évszázados sajtóságáról Thomas Carlyle így ír *History of England* című munkájában: „Tény az, hogy minden, amit kormányunk tesz, amit mi teszünk és amit beszélünk, nem egyéb, mint a hazugság, az álszenteskedés és az elkopott közhelyek a szövevénye.”

A legmeglepőbbnek tűnik azonban, hogy titkos társaságához a mintát Rhodes a jezsuita rendben és a katolikus egyházban, mint hatékony szervezetekben látta, míg a hagyományos angol szabadkőművességről, melynek közvetlenül Hitvallásának megírása előtt tagja lett, tulajdonképpen szálnalmas képet fest. Ez utóbbi azonban megtévesztő, hiszen Rhodes társasága és a köművesség között feltétlen eszmei kapcsolat áll fenn, és a szabadkőművesség a Rhodes által elképzelt világrend előszobájának tekinthető, melyben a kulturális, hatalmi és gazdasági elit sajátosan kilúgozott, szellemtelen világvallását, világnézetét készítik elő örök időkre. Nincs jelentősége, hogy ezt a francia eredetű, balliberális Grand Orientben, vagy az arisztokratikus angol páholyokban teszik, a cél azonos. Hogy megérthessük a történelmet, ehhez mindenekelőtt az szükséges, hogy a szavaktól, címkézéstől, a felszíntől eljussunk a reális erők szemléléséig.

Rudolf Steiner a *Történelmi szimptomatológia* című előadássorozatában (1918) és másutt is értelmezte azokat a belső rokonvonásokat, amelyek alapján megérthetjük, miért vehette mintának Rhodes azt a jezsuitizmust, amely tulajdonképpen a legélesebb ellentétben áll a szabadkőművességgel (bár számos példa van rá, akár az itáliai P2-páholy botrányaival kapcsolatban, hogy jezsuiták, vatikáni főpapok beléptek a szabadkőművességbe). Steiner tömören jellemezte ezeket a hasonlóságokat az általa páholy-népneknevezett kelta-atlanti népesség felfogása, és az egyház-népen belüli jellegzetesen katolikus szerveződés, a jezsuitizmus felfogása között (ld. még *Szabad Gondolat* 2002/2. 30. oldal). Eszerint – és ezt jól megfigyelhetjük a jezsuita rend alapítója, Loyolai Ignác lelki gyakorlatos könyvében és az anglo-amerikai törekvésekben egyaránt – mindkét oldalról lényegében arra törekednek, hogy a szellemiséget lerántsák az anyagi világba, az emberben működő szellemi elanyagiasítsák, meggyengítsék, és létrehozzanak egy, az egész Földre kiterjedő „királyságot”, egy abszolutisztikus földi birodalmat, földi vezetőikkel az élen. E birodalom uraként a jezsuita tanoncnak Krisztust, mint földi királyt kell elképzelnie, akit az egyház földi szervezete képvisel, mely a katolicizmus

szerint kizárólagos joggal közvetíti Krisztust – holott nem a Krisztus érzékfeletti működésének folytonosságát képviseli, hanem csupán az első keresztény századokkal lezártak vélt, az egyház által konzervált kinyilatkoztatást –, míg az angolszász dominanciájú világbirodalom építőmesterei számára Krisztus egy földi tanító, semmi több. Washington és Róma jól megszervezett logikus-materialisztikus, illetve idealisztikus szemléletét és gyakorlatát tekintve nem túlzás azt mondani, hogy sokkal inkább egy antikrisztusi impulzusnak készítik elő a terepet, tudva-tudatlanul, Istent majmolva a földi világban és kioltva az emberben élő Krisztus-szellem felébredési lehetőségét, az „Én öbennük” ember- és világformáló igazságát (János evangéliuma 17,23.), azt a tényt, hogy „Krisztus értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat, s hogy mi az igazban, a Jézus Krisztusban vagyunk.” (János első levele 5,20.)

Egyre sürgetőbb belátni, hogy az emberiség jólétéhez, boldogulásához nem valamilyen – világi vagy egyházi – szervezet, párt, kft. akár négy évig tartó egyeduralmának kiterjesztése révén juthatunk – ez épp az ellenkező végletbe visz gyakran a legjobb szándékok ellenére is –, hanem az embernek, mint kozmikus lénynek, a természettel és a szellemiséggel egészen közvetlenül összefüggő szabad lénynek a megismerése által. A nevelés egyetemes megújítására, valamint egészséges szociális megértésre van szükség, mert az emberi fejlődést a titkos társaságokban tömörülő befolyásos emberek egyirányúsítják, és mellékessé teszik a nem-korporatív, nem-kormányzati társadalmi törekvéseket vagy a szellemi megismerés kérdését. A valóságban már benne rejlő szociális megértésre van szükségünk, amely a kezdeményezést a tudatos, tetterős, esze-szíve helyén polgárság kezébe adja, s amely tudatos emberekké teszi az álszent politikusoktól szenvedő tömegeket, kiszabadítva őket a pusztán pénzért való munka torz felfogásának, a ma már egyre működésképtelenebb parlamentarizmus, az értelmetlen pártharcokban kimerülő, túlbürokratizált, korrupt államhatalom, a kamatos pénzrendszer, valamint az udvari értelmiség intellektuálisan halott nézeteinek uralma és az alacsony ösztönökre apelláló körmönfont média-terror alól. Magyarán: a Rudolf Steiner által felismert hármas tagozódású szociális organizmusra lenne szükségünk, amely ellen a XX. század elején valósággal összeesküdött a pokol... Kérdés, hogy az egységesülő Európa mennyiben lesz hajlandó egy ilyen valóban demokratikus átalakulásra, melyben a hatalom megfelelő formában ténylegesen a nép kezébe kerülhetne. Közép-Kelet-Európának mindenesetre ezzel kellene előállnia végre, ha nem akar végképp a szocialista csöbörből a globálkapitalista vödörbe pottyanni.

A *Hitvallásból* az is kiderül, hogy Rhodes nagy jelentőséget tulajdonított annak, hogy elképzéseit megfelelő eszközökkel érvényre juttassa a külvilágban. Kijelentette, hogy titkos társaságának „befolyásolnia, sőt birtokolnia kell a sajtót, mert a sajtó uralkodik az emberek felfogásán.” A korabeli angol sajtó ténylegesen föl is zárkózott Rhodes és köre elképzései mellett, elég ha például a korábban magyarbarát Seton-Watson máig sem tisztázott pálfordulására, Magyarországról írt gyalázkodó beszámolóira gondolunk, melyek nagymértékben befolyásolták mind a vezető körök, mind a brit közvélemény nézeteit hazánkról az I. világháború előtt (*Scotus Viator*, azaz Seton-Watson kapcsolatát Rhodes köreivel eddig még nem kutatták). Ennek jegyében dolgozott a *The Times*, amelynek főszerkesz-

tője 1912–1919 és 1923–1941 között a Kerekasztal Csoport egyik tagja, Geoffrey Dawson volt. Egy másik angol lapban, a *Pall Mall Gazette*-ben, melynek 1881-től egy ideig maga Alfred Milner, Rhodes közeli barátja is munkatársa volt, 1917. okt. 26-án így írtak rólunk, világháborúba provokált magyarokról és német szövetségeseinkről: „*a hunok éppoly gyalázatosak, mint a poroszok*” (idézi Bertényi Iván: *Gróf Tisza István és az I. világháború* in: *Mítoszok, legendák, tévhitek a magyar történelemről*, szerk. Romsics Ignác). A finom angolok, hogy negatív közhangulatot keltsenek ellenünk – akik pusztán létérdekeinket védtük – és egyben igazolják „demokratikus” terjeszkedésüket, felelevenítették a középkori Európa rettegettségét a hunoktól. . . És a wilsoni ötletre, a nemzetek önrendelkezési jogára hivatkozva feldarabolták Magyarországot.

Különös, ahogy a továbbiakban Rhodes megszabja, kik, milyen embertípusok lennének alkalmasak titkos társasága tagjának. Úgy gondolja, hogy azokat kell megnyerni, akik valamiképp csalódottak, akik bár rendelkeznek anyagi, társadalmi lehetőségekkel, de céltalannak érzik az életüket, vagy akik magasrendű gondolatokat ápolnak, de kénytelenek a hétköznapi létfenntartás taposómalmában élni és megnyomrodni, vagy pedig olyan vagyonosokat, akik valamilyen okból elfordultak az élettől, környezetüktől és magányosan élnek. E három típus közül talán az idealista az, aki magasabb értékeket fontosnak tart, ám a beszerzés motívuma: az anyagi csábítás és előmenetel ezt is megfosztja pozitív tartalmától.

Semmiképp sem olyanokra volt tehát szüksége Rhodesnak, akik pozitív eszmékben hisznek, s akik egészséges módon, egyensúlyra törekedve alakítják életüket, mind a földi, mind a szellemi értékek irányában. A kiábrándultak és megcsömörlöttek titkos társasága vélhetően híjával van a morális megfontolásoknak, és olyan katonai vezérkarhoz hasonlít, amely a belső egyensúlyt nélkülözi, amelyből kiégett az az erő, ami az embert a nagy, emberiség-megújító célokért lelkesíti. Rhodes-nak csupán lojális, az angolszások fennsőbbrendűségében, világbirodalom-alkotó szerepében egyoldalúan, más népek rovására hívő, dogmatikus, fanatizálható lelkekre volt szüksége, akiket pénzért meg lehet venni, vagy akiknek korlátlan, kíméletlen becsvágyára építeni lehet.

Mint Carroll Quigley és Antony Sutton, valamint Rudolf Steiner egymást kiegészítő kutatásaiból megismerhetjük, Rhodes halálát követően befolyásos anglo-amerikai tisztviselők és üzletemberek a Kerekasztal Csoportot különböző intézmények és alapítványok létrehozásával a világ legjelentősebb *pressure group*-jává, nyomást gyakorló háttér csoportjává tették. Rhodes vagyonának e célra szánt évi kb. 1 millió fontos (akkor 5 millió dolláros) jövedelme volt az indulótőke ehhez a páratlan vállalkozáshoz. E „grállovagok” diadalútját azonban vér, pusztulás és kimondhatatlan szenvedések kísérték a XX. század első felében: világháború, békediktátumok, bolsevizmus, náciizmus, Európa teljes káoszba juttatása – hogy ők csinálhassák a békét, a *pax britannica*-t és a *pax americana*-t. Nincs rá semmilyen közvetlen adat, de nem egy jelenség, közvetett bizonyíték mutat arra, hogy az angolszás birodalmárok mögött olyan emberek is álltak, akik okkult-spirituális tudással, bizonyos előrelátással rendelkeztek a történelem menetéről, s azt mesterségesen befolyásolni törekedtek. „*Egy olyan dolog* (értsd: spirituális tudás), *melynek faji és érdekkülönbségek nélkül az egész emberiséget kellene szolgálnia,*

jóból rosszá válik, ha egyes emberek hatalmának alapját képezi. Bizonyos ismeretek alapjai az antant-országok titkos társaságai révén ösztönzőivé váltak egy, a világháború előkészítő politikai érületnek és a világesemények befolyásolásának.” (Karl Heise: *Entente Freimaurerei und Weltkrieg*, 1918. részlet Rudolf Steiner előszavából) Az I. világháború iszonyú sebei, melyeket a történelem e fekete mágusainak útmutatásával vágtak a kontinens népeinek életébe, kedveztek a szélsőségek kialakulásának, de ezek önmagukban örült eszmék maradtak volna, ha nem áll jelentéktelen képviselőik mögött a befolyásos külföldi támogatók, értelmiségiek, bankárok, cégtulajdonosok sora, akik nélkül nincs bolsevizmus, nincs náciizmus, nincs II. világháború. A jeles konspirációk kihasználta az egyes országok társadalmi jelenségeinek lehetséges irányait, az egyes népelekben rejlő impulzusokat, s hogy működésük ne legyen túl feltűnő, a meglévő tendenciák támogatásával adtak lendületet bolsevikoknak és nemzetiszocialistáknak az I. világháborút követő káoszban, mely jól előkészített táptalaja volt mindkét radikalizmusnak. Nem tettek mást, mint a kialakított lejtőn meglökték az európai kontinens „biciklijét”. „*Quigley professzor, a felvilágosultak* (illuminátusok) *belső embere* Tragedy and Hope (Tragédia és remény) című könyvében nyíltan leírja, hogy minden mozzanat mögött a nemzetközi bankárok álltak (Rhodes-Milner csoport, Morgan, Rockefeller, Warburg, Rothschild, Thompson, Harriman, Bush etc.), és az ő céljuk a leírt tervek szerint a világ valamennyi kormányának háttérből való ellenőrzése és az újvilágrend létrehozása volt. . . Ezt a tervet 1871-ben vázolta Albert Pike tábornok, a legnagyobb felvilágosult Amerikában, egyben ő volt a Régi és Elfogadott Skót Rítusú Szabadkőműves Páholyok legnagyobb mestere. Giuseppe Mazzinihez 1871. augusztus 15-én írt levelében három háborúról ír. Az első azért szükséges, hogy elpusztítsa a cári Oroszországot, és azt a felvilágosultak ügynökei vezessék. Oroszországot kell virgácsos emberként használni arra, hogy az illuminátusok terveit a világon elterjesszék. Majd lesz egy második háború, melyet a német nacionalisták és a politikai cionisták ellentéteiből kell kirobbantani. Ennek célja Oroszország hatalmának kiterjesztése és Izrael állam létrehozása Palesztinában. A harmadik háborút az illuminátusok ügynökei által az arabok és a cionisták között kell kirobbantani úgy, hogy az világméretűvé váljon. Egy olyan világméretű kataklizmát kell előidézni, mely után az emberek maguktól kérni fognak egy új világrendet, melyet az illuminátusok vezetnek majd, s ahol a kereszténység teljesen feledésbe fog merülni.” (Des Griffin: *Az igazság a mi fegyverünk*). Albert Pike levele és a Roundtable Group ténykedése fényében nem zárható ki, hogy az ügynevezett *Cion Bölcséinek jegyzőkönyveit* is ebből a körből indították útjára. Egyébként Pike közreműködött abban, hogy az egydolláros bankjegyre a szabadkőművesek nagypecsétje kerüljön, a csonka piramis a mindent látó szemmel, és a *novus ordo seclorum* (új világrend) felirattal. Erről az új világrendről így beszélt id. George Bush 1990-ben – éppen szeptember 11-én: „*A küszöbön álló iraki háború ritka alkalom a világmperializmus tervei számára, melyben történelmi együttműködés alakulhat ki a nyugati országok között.*” továbbá kifejezte reményét, „*hogy a nehéz időkből egy új világrend vezethet ki bennünket. . .*” (*Towards a New World Order*, beszéd a szenátus előtt).

Látunk kell azonban: a demokrácia, a szellemi-kulturális szabadság, a jogi-politikai egyenlőség, a gazdasági testvériség, avagy kevésbé érzelmesen: kölcsönösség, partnerség társadalomfejlődési eszméi valószerűek, igazak, e körül forog önkéntelenül is a közgondolkodás – csupán mindig az a politikai akarat tette, teszi hamissá mindezt, amely az emberi fejlődés e korszerű, egyetemes értékeit a maga javára igyekszik kisajátítani. A bolsevizmussal központi irányítás alá vonták a kultúrát, politikát, gazdaságot, absztrakt egyenlőséget akarván létrehozni; a nácizmussal a szabadságot, egyenlőséget, testvériséget faji alapra helyezték; végül, miután e két pusztító erő elvégezte munkáját, az anglo-amerikanizmus lejárt világbirodalmi impulzusa felvette, áthatotta a modern kor eszméit, és a szabadságot korlátlanul akarják megvalósítani a gazdasági élet területén, nyilvánvaló önérdékből, a szabadpiac és a szabad verseny jelszavával, ami a kevésbé erősek számára jelentősen korlátozza a mozgásteret mindhárom életterületen. A világnak ki kell bontakoznia ezekből a tévedésekből, és a hármas szociális eszmét a maga helyén kell értelmezni, azaz általánosságban szólva a szabadságot a kulturális-szellemi életben, az egyenlőséget a jogban, a testvériséget a gazdaságban, hogy újabb gerjesztett katasztrófák nélkül, és újabb illuminátus békék nélkül találhassuk meg fejlődésünk egészséges útjait. Ezt csak addig lehetetlen megvalósítani, amíg a beletörődés, a lemondás és a fenti eszme idealizmusnak minősítése van divatban az emberi lélek eredendő szociális ösztönei, jó közérzete, szabadság- és igazságvágya helyett. Ezt *most* kell megértenie egész Közép-Kelet-Európának, mielőtt túl késő lesz. Hozzá kell tennünk: ma, a nyilvánosság korában többé nem lehet elfogadható sem a médiák, sem a kutatók részéről, hogy a korunk történetét, világpolitikáját formáló háttérerők tevékenységével kapcsolatban a mellébeszélés vagy a hallgatás legyen a mérvadó megközelítés.

A lényeges nem az, hogy szörnyülködünk a bolsevizmus vagy a nácizmus rémtettein, neadjisten politikai tőkét kovácsoljunk belőle, miként egyes holokauszt-szakértők teszik, hanem – mint Anthony Sutton tette Wall Street-könyveiben – megvizsgáljuk: *honnan jött a pénz?* Honnan jött a pénz és a támogatás, amely által megerősödhetett a Nyugatról Oroszországba exportált, kommunizmusnak nevezett képtelenség, a maga osztályharcával, proletárdiktatúrájával, ami a szociális kérdésből valóságos horrort csinált, lefejezve a közép-kelet-európai vezető rétegeket, máig hatóan elültetve az egyszerűbb emberek lelkében, hogy ez így volt helyes; és honnan jött a pénz, ami által hatalomra került és megerősödött Hitler szörnyű birodalma? Mi volt a cél e két szélsőség egyidejű támogatásával? Miért rombolták le az életerős Közép-Európát? „Ezek a férfiak elsősorban piacokat akartak, kiváltképpen nemzet-

közi piacokat – és végső célként a világszerte monopóliumát. Piacokat akartak, amelyeket monopolisztikusan ki lehet zsákmányolni anélkül, hogy orosz, német vagy bármilyen egyéb vetélytársaktól kellene félni – ideértve a körön kívüli amerikai üzletembereket is. Ez a zárt csoport apolitikus és amorális volt. 1917-ben csak egyetlen célt követett: hogy uralja az oroszországi piacot; ezt kellett egy, a béke megvalósításáért küzdő ligának prezentálnia és intellektuálisan kibélelnie. (League to Aid and Cooperate with Russia, 1918. május 1., Washington; mint Sutton írja, ez nem egy *El-a-kezekkel-Oroszországtól* szervezet volt, hanem kifejezetten a bolsevikok támogatására jött létre, kifejezetten a Wall Street által). Célját a Wall Street valóban elérte. Amerikai cégek, amelyeket a szindikátus ellenőrzött, részt vettek később a Szovjetunió felépítésében és még ma is azon vannak, hogy a szovjet katonai-ipari komplexumot eljuttassák a kompjuter-korszakba.” (Anthony C. Sutton: *The Wall Street and the Bolshevik Revolution*, 1974. idézi a Szabad Gondolat, 2001/1.; Sutton idevágó másik munkája: *Western Technology and Soviet Economic Development 1917–1965.*, amelyet a Stanford Egyetemen működő Hoover Intézet adott ki, ahol kezdetben a ma már 77 éves Sutton dolgozott). A pénz forrását így jelöli meg: „Az amerikai korporatív szocialisták, akiket a Wall Street finánc-elitjének vagy a Keleti Liberális

Vezetőrétegnek is neveznek, a huszadik század három fő történelmi eseményében játszottak szerepet: 1917-ben a Lenin-Trockij forradalomban Oroszországban, 1933-ban Franklin D. Roosevelt elnökké választásában, és szintén 1933-ban Hitler hatalomra kerülésében. Ezzel a szocializmus három variánsát vezették be: a bolsevik szocializmust Oroszországban, a New Deal-szocializmust az Egyesült Államokban és a nemzeti szocializmust Németországban... Áttekintve a Wall Street sorozat három kötetében bemutatott, átfogóan rendszerezett tényeket, állandóan visszatérő nevekre bukkanhatunk: Owen Young, Gerard Swope, Hjalmar Schacht, Bernard Baruch stb., továbbá ugyanazokra a bankokra: J. P. Morgan, Guaranty Trust, Chase Manhattan; és ugyanarra a helyre New Yorkban: 120. Broadway. A nemzetközi bankároknak ez a csoportja támogatta a bolsevik forradalmat és később profitált Szovjetország megalapításából. Ez a csoport támogatta Rooseveltet és profitált a New Deal szocializmusból. Ez a csoport támogatta Hitlert is, és ténylegesen profitált a német fegyvergyártásból a 30-as években. Amikor a Big Business felfutott a Ford Motornál, a Standard Oil of New Jersey-nél, és így tovább (I. G. Farben, General Electric, I.T.T., AEG), e vállalatok aktívan és mélyen belekeveredtek politikai felfordulásokba, háborúkba és forradalmakba a három fő országban.”

(Sutton: *Wall Street and the Rise of Hitler*, 1976. bevezető és 12. fejezet; később visszatérünk kutatása részleteire) Amit sem Sutton, sem Quigley nem észlelt: a gazdasági egoizmus mögött okkult világpolitikai tervek is meghúzódtak. Magyarország trianoni illetve jaltai tönkretételét sem lehet csupán a piacszerzés rovására írni; itt vélhetően nem hétköznapi okok játszhattak szerepet, hanem olyanok, amelyek összefüggtek a magyarság és a környező népek (főként oroszok) szociális-spirituális jövő kialakításában hosszabb távon játszott lehetséges kezdeményező szerepének aláásával. „Mert mit is akarnak ezek a titkos testvériségek? Nem mást akarnak, mint a brit patriotizmusból fakadóan az egész földet a durva materializmus uralma alatt tartani.” (Rudolf Steiner: *Zeitgeschichtliche Betrachtungen*, 1916.)

A Kerekasztal Csoportok hálózatának tevékenységét vizsgálva ezeknek a realitásoknak megfelelően kell elmélyítenünk a Közép- és Kelet-Európában maradandó sérüléseket okozó bolsevizmusról alkotott képet: a bolsevizmus – és hatását tekintve a náciizmus is – olyan furkósbotnak tekinthető, amelynek nyelét lényegében a nyugati titkos társaságok homályba burkoló kezei markolták, összefonódva a nyilvános nemzetközi politika felszíni elterelő hadműveleteivel és a nemzetközi tőke támogatásával. Mint Kálmán István mondta: „a bolsevizmus nem más, mint az abszurditásig vitt nyugati állameszme.” A korporatív szocialisták régi konspirációs technikája visszaköszön a mai Magyarországon: ismét annak lehetünk tanúi, hogy baloldali eszméket használnak fel tőkés csoportok a saját érdekeik érvényesítésére. A feladat felismerni a modern szociális, demokrata, emberbaráti álruhába öltözött diktatúrát, amely a szép szavak takarásában a teljesebb emberi és társadalmi fejlődés ellen dolgozik.

Carroll Quigley

AZ ANGLO-AMERIKAI URALKODÓOSZTÁLY (részletek)

Carroll Quigley, az egyébként jezsuiták által vezetett Georgetown Egyetem Külszolgálati Intézetének történészprofesszora (1910-1977) további részleteket is közölt a Kerekasztal vagy Rhodes-Milner csoporttal kapcsolatos kutatási eredményeiből The Anglo-American Establishment címen posztumusz kiadott könyvében (1981). Érdemes idézni e sorokat, melyek élénk tárják a Kerekasztal csoport szinte teljes repertoárját, a XIX-XX. században befolyásuk alá került történelmi-politikai folyamatokat. E részletek most jelennek meg először magyarul:

„Egy téli délutánon, 1891 februárjában három férfiú komoly beszélgetésbe merült Londonban. Ebből a beszélgetésből a legnagyobb jelentőségű dolgok származtak a Brit Birodalom és az egész világ számára. E három férfiú megalakított egy titkos társaságot, amely több mint ötven éven át a legjelentősebb befolyást gyakorolta a brit birodalmi és külpolitika elveire és kivitelezésére.

A három férfiú jól ismert személyiség volt Angliában. Vezetőjük Cecil Rhodes, a mesésen gazdag birodalomépítő és a legfontosabb személy Dél-Afrikában. A második William T. Stead, korának híres, valószínűleg legszenzációsabb újságírója. A harmadik Reginald Baliol Brett, a későbbi Lord Esher, Viktória

királynő barátja és bizalmasa, majd VII. Edward és V. György királyok legbefolyásosabb tanácsadója. (...)

A fontos megbeszélés részleteit később fogjuk tárgyalni. Jelenleg csupán azt szükséges bemutatni, hogy felvázoltak egy tervet titkos társaságuk megszervezésére és egy jegyzéket az alapító tagokkal. Titkos társaságuknak két szintje volt, egy benső kör, a *Választottak Társasága*, és egy külső kör, a *Segítők Szövetsége*. A Választottak Társaságán belül a valódi hatalmat a *Vezető* és a *Hármak Juntája* gyakorolta. A vezető Rhodes volt, a Junta pedig Stead, Brett és Alfred Milner. Ezzel a döntéssel összhangban Milner röviddel az említett találkozót követően csatlakozott a társasághoz Stead révén. (...)

E titkos társaság létrehozása nem a pillanat műve volt... Első évtizede alatt *Cecil Rhodes titkos társaságának* nevezték, vagy *Cecil Rhodes álmának* (1890-1900). Létezésének második és harmadik évtizedében *Milner-óvoda* néven, majd mint *Round Table Group* (Kerekasztal Csoport) szerepelt. (...) A szervezet teljes sikerrel titkolta el létezését, és legbefolyásosabb tagjai közül számosan – akik inkább meglegedtek a valóság birtoklásával, mint a hatalomban való megjelenéssel – még a brit történelem alaposabb kutatói előtt is ismeretlenek. A legmeglepőbb, amikor azt olvassuk, hogy eszközeik egyike a propaganda volt. Ők tervelték ki a Jameson felkelést 1895-ben, amely kirobbantotta a búr háborút 1899-1902 között; ez a csoport építette föl és ellenőrizte a Rhodes Trösztöt; ők hozták létre a Dél-Afrikai Uniót 1906-1910 között; lapot alapítottak Dél-Afrikában *The State* (Az Állam) címmel 1908-ban; Londonban 1910-ben megindították *The Round Table* című lapjukat, amely a Csoport szócsöve maradt máig; a legerőteljesebb befolyást gyakorolták az All Souls, a Balliol, és a New College egyetemekre Oxfordban több mint egy generáción át; ők ellenőrizték a *The Times* napilapot több mint ötven éven keresztül, kivéve az 1919-1922 közötti periódust; tőlük származik a Brit Nemzetközösség elnevezés (*British Commonwealth of Nations*); ők gyakorolták a fő befolyást Lloyd George háborús kormányára 1917-1919-ben, valamint domináltak a brit delegációt a béketárgyalásokon 1919-ben; nagy művük volt a Népszövetség és a mandátumok rendszerének megformálása és menedzselése; ők alapították a *Royal Institute of International Affairs*-t Londonban és máig ellenőrzésük alatt tartják; ők gyakorolták a fő befolyást az angol politikára Írországgal, Palesztinával és Indiával kapcsolatban az 1917–1945 közötti időszakban; nagyon jelentős volt a befolyásuk a Németországgal kapcsolatos megbékéltetési politikára az 1920–1940 közötti évek folyamán; és a Csoport ellenőrizte és ellenőrizte jelentős mértékben a brit birodalom és külpolitika-történet forrásait és feldolgozását a búr háború óta. (...)

A Royal Institute of International Affairs-t (RIIA) brit és amerikai résztvevők alapították meg a Hotel Majestic-ben 1919. május 30-án. Lord Robert Cecil sugallatára az elnök Tasker Bliss tábornok lett a párizsi béketárgyalás amerikai delegációjából. A békekonzferencián a brit delegáció tagjai majdnem kizárólag a Milner-csoportból és a Cecil-blokkból jöttek. Az amerikai csoport, az Inquiry (a CIA elődje) tagjai majdnem mindannyian a J. P. Morgan and Company által uralt intézetek (köztük egyetemek) munkatársai voltak. (Például Edward Mandel House tábornok, Walter Lippmann, Isaiah Bowman és James Shotwell, akik Woodrow Wilson 14 pontjának nagy részét írták – a ford.). Ez nem véletlenül alakult így, sőt, a Milner-

csoporthoz mindig nagyon szoros kapcsolatai voltak a J.P. Morgan érdekeltségekkel és a Carnegie Tröszt különböző ágai-
val. Ezek az egymással szoros kapcsolatban lévő nemzetközi
érdekeltségek elágazásai valószínűleg a Milner-csoport által a
Rhodes Trösztön keresztül ellenőrzött pénzügyi holdingokon
alapultak. A *nemzetközi tőkés meghatározás teljes joggal alkalmazható a Milner-csoport számos tagjára. (...)*

Az 1890-es évek közepén Rhodes személyes bevétele legalább egymillió font sterling volt évente, amit oly nagyvonalúan áldozott titkos céljaira, hogy rendszerint túl is terhelte a számláját... E célok középpontjában az a vágya állott, hogy szövetségbe tömörítse az angolnyelvű népeket, és a világ minden lakható részét ellenőrzésük alá vonja. E célja eléréséhez megalapította a Rhodes-ösztöndíjat Oxfordban... A Rhodes-Milner-csoport hatalmát és befolyását a brit birodalmi ügyekre és külpolitikára 1889-óta nehéz volna eltulozni... Ennek az angol vezető rétegnek amerikai ága öt amerikai hírújságon keresztül terjesztette ki befolyását, ezek: The New York Times, New York Herald Tribune, Christian Science Monitor, The Washington Post és az elsíratott Boston Evening Transcript.

Carroll Quigley

TRAGÉDIA ÉS REMÉNY

(részletek)

A pénzkapitalizmus hatalmának van egy hosszú távú terve, ami nem kevesebb, mint megteremteni a magánkezekben lévő pénzügyi kontroll világrendszerét, amely képes uralni az egyes országok politikai rendszerét és a világgazdaság egészét.

Ezt a rendszert feudális módon a világ összhangban cselekvő központi bankjai ellenőrzik, a gyakori találkozók és konferenciák kötött titkos megállapodások révén.

A rendszer gerince a bázeli *Bank for International Settlements* (BIS); magánbank, amelyet a világ magáncégek által fenntartott központi bankjai tartanak kézben és ellenőriznek.

Mindegyik központi bank arra törekszik, hogy uralja az illető ország kormányát a kincstári kölcsönök ellenőrzése, a külföldi tőzsdék manipulációja, az ország gazdasági aktivitása feletti ellenőrzés által, valamint az együttműködő politikusok befolyásolása, díjazása révén az üzleti életben.

(a www.geocities.com alapján fordította Z.T.Cs.)

KUNKOVÁCS LÁSZLÓ legújabb etnofotográfiai kötete, a *Köemberek – a sztyepei népek ősi hagyatéka* a Masszi Kiadó gondozásában jelent meg. A szerző ezirányú tanulmányútajairól részletesen beszámoltunk 99/1. számunkban. Most nagy öröm kézbevenni a szerző részletes beszámolóját és Erdélyi István régészprofesszor bevezetőjét és tanulmányát tartalmazó kötetet, amely száznál több sztyepei köember fényképét mutatja be. Erdélyi István tanulmányának egy részletével szeretnénk felbreszteni azok érdeklődését Kunkovács László kutatómunkája iránt, akik eddigi könyveit és kiállításait nem ismernék:

„A sztyepeken szerteszét található türk kőszobroknak megvannak az előzményeik a bronzkor végén, illetve jobbra már a vaskor elején, az úgynevezett tagar korszakban, amely időben részben egybeesett a szkíták korával. Előzményt jelentenek olyan szempontból is, hogy a kőből faragott emberi alakok a bal kezükben ivótülköt tartanak, csakúgy, mint ahogy hozzájuk hasonlóan a türk kori kőszobrok több példányán jól megfigyelhető. Ez a képi jelenség a kelet-európai szkítákra volt jellemző, a tagar korszak belső-ázsiai köemlékei más jellegűek.

A tagar korszak egyik népe, a tinglingek, az ázsiai hunok (szjunnuk) elől a Minuszinszki-medencébe menekültek. A Jenyiszey középső folyása mentén elterülő Ujbat-sztyeppén hatalmas köemlékeket ismerünk ebből a korszakból. Ilyen például az 1950-es évek derekán feltárt Szalvik kurgán, a Kr. e. IV. század végéről. Óriási, öt-hat méter magas durva kőszlopait, amelyek a nyugat-európai menhirekre emlékeztetnek, sajnos, faragásokkal nem ékesítették. Eredetileg ez a

köves kurgán mintegy harminc méter magas lehetett, kerülete ötszáz méter körüli. Belül, a közepén egykor fából összeácsolt sírkamra magasodott, amely egy hetvenéves férfi csontvázat rejtette, talán a tinglingek egyik vezéré.

A mai Mongólia és a vele szomszédos Tuva területén egy kissé még régebbi, a dél-oroszországi, szkíta kori kőszobroktól erősen eltérő, sajátos kőszobroszat emlékeit is megtalálták, és megtaláltuk mi is az 1962 és 1989 közötti kutatóútajaink során. Ezek az úgynevezett szarvasos kövek, melyeken mintegy szabályos kánon szerint ábrázolt sekély domborműveket láthatunk. Mint azt Jepifanyij Laricsov, a neves novoszibirszki régész megállapította, ezek is emberi alakokat hivatottak ábrázolni. Férfialakok válláról leomló, mesterien stilizált futó szarvasalakokat ábrázoló köpeny táru elénk ezeken a köemlékeken. Nincs kizárva azonban az sem, hogy az ábrázolt férfiak tetoválási mintáját mutatják a köveken ábrázolt szarvasok, mint azt például az altaji paziriki kultúra Kr. e. V-IV. századi, jégbe fagyott kurgánjaiban talált emberi holttesteken láthatjuk.

Az emberi alak karjait a köemlékeken nem ábrázolták ugyan, de ott látjuk rajtuk fegyvereit hordozó derékövét, rajta ijjal, tegezzel, harci bal-tával. Mellette a vékony farudakból összeállított mellvértet, nyakán gyöngysorát és talán a fejét, vagy inkább a nap korongját ábrázoló bevéssett kört a köztéle felső végén. A legszebb, legtökéletesebb ábrázolásokon hét szarvas száguld egymással párhuzamosan a Nap felé. Magában Mongóliában több mint félezer a felfedezett szarvasos kövek száma”.